

Vogel van papier

driemaandelijks tijdschrift

jaargang 6, Nummer 4

december 2000

Afgiftekantoor : 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan :

v.u.: E. Debrouwere – Olmenlaan 30 –8560 Moorsele

Inhoud van dit nummer:

Blz.

1. Wensen voor de kerst	2
2. Het septembernummer	2
3. Uit het dagelijkse leven: wel en wee	3
4. Twee werelden	6
5. Bloemen	9
6. Praktische informatie	12

✓ogel van papier...

Wensen voor de kerst

Aan allen een zalig, zalig kerstmis... en moge het jullie allen heel goed gaan het komende jaar.

Ik stond eventjes stil bij het woordje "zalig", want onbewust gebruikte ik dat woord vele keren in het voorbije jaar : Het was immers een jaar vol zalige momenten... : De geboorte van ons Elizeke, gezond en wel na toch wel enkele angstige laatste weken zwangerschap... Daarna op zeven september de verhuis naar ons eigen nest, een thuis voor onze kinderen, onze eigen vaste stek... En daarna het waar worden van een van mijn diepste dromen : papa en mama hier op bezoek. Het waren zo'n mooie, eenvoudige, intense en gelukzalige dagen... We kunnen in ons huizeke dus niet dankbaar genoeg zijn voor zoveel goede en mooie dingen. We laten dan maar stillekes een kaarsje branden bij 't mariabeeldeke.

Ook in Taporí was het een heel intens jaar, met ook veel zalige momenten, maar soms ook wel hard en vol verdriet... Er zijn dit jaar drie kindjes gestorven : Een meisje van tien dagen oud aan een zware hartafwijking, een ander kindje van negen maanden door pure verwaarlozing en ondervoeding, en een ander door een zware longontsteking. Maar we konden door ons werk toch ook wel veel families van ellende en verdriet besparen... daarover zullen papa en mama hier in de volgende bladzijden wel hun indrukken geven.. Wij blijven ons hier vasthouden en optrekken aan de blinkende ogen van een gezond kind en de warme handdruk van een dankbare moeder...

Wij wensen jullie nogmaals een zalig kerstmis en gelukkig nieuwjaar toe.

Inge, Saulo, Sarah, Lien en Elisa.

Het septembernummer ??

Je hebt het inderdaad niet ontvangen...want het is niet verschenen.

Ten huize van ...,op 2 september, een korte knal, blikseminslag noemt men dat, en ook onze computer was naar de bliksem en de gegevens niet meer bereikbaar.....

Het geheel van de schade moest opgenomen worden, de verzekering moest akkoord gaan, nieuwe spullen moesten gekocht ...

Het werd begin oktober, mede door het het feit dat we onze langzaamgerijpte wens konden realiseren: Inge, voor het eerst sinds ze in 92 naar Ecuador trok, in Zambiza en Pomasqui gaan bezoeken en met haar wel en wee van het gezinnetje en het werk delen.

Het werd een mooie ervaring....

Ekskuus dus voor het uitblijven van dat septembernummer, maar met onze voorraad ervaringen, onze belevenissen is de inhoud van een aantal verhaaltjes uitgegroeid tot een ruime compensatie.

U mag zeggen: 'Waarvan akte'.

Etienne en Brigitte

Uit het dagelijkse leven: Wel en wee...

Vrijdag 6 oktober

Ik ben blij dat jullie goed aangekomen zijn. En ik geniet nog steeds na van al die mooie momenten hier. Dankjewel. En nu aan jullie: vertellen maar.....vertel maar veel over hier, over de mooie en minder mooie en ook trieste dingen....

Dinsdag 10 oktober

Gisteren hadden we voor de afwisseling een nogal serieus aardbevingske dat ook nog een dertigtal seconden duurde. Ik heb mijnen kroost tesamen gegrabbeld en ben toch naar buiten geweest. Iedereen was op straat...maar gelukkig was het allemaal zonder gevolgen.

Ik ben begonnen met mijnen post te beantwoorden: op mijn lijstje van ontvangen kaartjes, brieven, mailkes, staan voor het moment 55 namen en die wil ik toch allemaal een antwoordje sturen. Ik ga mijn best doen om er twee per dag de deur uit te krijgen....courage....

Zondag 15 oktober

Mijnen laatste dag bevallingsverlof....en morgen weer aan de slag....graag, maar toch een beetje bang of ik alles zal kunnen bolwerken....Ik belde nog even naar Felicita en ze zegt dat ze voor morgen "in vorm" is....We gaan ons best doen en , Levinas indachtig, voor elk mens die voor me staat echt aandacht te hebben en zo goed mogelijk trachten te helpen....

Dinsdagmorgen 17 oktober....

't Is zeven uur dertig en iedereen is gewassen, gekleed, heeft gegeten en Saulo is met Sarah en Lieneke al naar Quito. Om acht uur vertrek ik naar Pomasqui.

Mijn eerste dag zit er op: zo'n twintig patiënten gezien en daarbij nog een hele reeks interne regelingen en paparaserij....Het was weer onderdompeling in het vat vol miserie.

Het moederke met de vier blindekes is ook gekomen en donderdag geef ik haar het schoolgeld. Freddy, de oudste is dus inderdaad niet meer aan het studeren. Hij is nu vijftien en werkte vorig jaar zijn lagere school af. Er bestaat wel middelbaar onderwijs voor blinden maar de school ligt in het zuiden van Quito en er is geen internaat. Hij zou naar een school kunnen waar alleen muziek geleerd wordt, maar dat kost 20 dollar per maand en dat is, om alleen maar muziek te leren toch wel té duur. Als er echt niets anders uit de bus komt, dan zoek ik zelf verder....Want anders is alle hulp totnogtoe voor niets geweest.

Gisteren kwam er ook nog een nieuw moederke van 20 met een kindje van vijf maanden met serieuze ontwikkelingsachterstand, laag ingeplante oorkes, een open en ruw mondje, een heupluxatie en licht spastisch. Ze hadden het mensje al van alles wijsgemaakt : van het feit dat er niks aan scheelde tot de uitspraak dat het een zwaar gehandicapt kind was. Het moederke was duidelijk over haar toeren.'k Heb het prutske eerst goed onderzocht want we moeten toch eerst komen tot een goede diagnose: het zou me

niet verwonderen dat er iets genetisch achter steekt....want ze heeft al een dochterke gehad dat op anderhalve maand overleden is aan longontsteking....We zullen zoeken tot we het vinden en moederke en kind zoveel mogelijk helpen....

En dan kwam er ook nog dat vrouwke dat al een mongoolke had dat op negen maand gestorven is van een longontsteking, daarna bevallen is van een meisje dat een serieuze hartafwijking had en dat, 10 dagen oud, tijdens de operatie gestorven is: zij is nu opnieuw zwanger....

Ziezo, we zijn weer gestart.....

Ik vergat nog te vertellen dat de mama van de blinde kindjes, die maandag al stond te wachten aan de consultatie, voor mij drie kippen mee had.....in een grote zak met drie gaten er in.....Alé, wat nog allemaal....En gisteren....het eerste ei.....

We zijn nu voor Freddy aan het zoeken om verder school te kunnen lopen. In de vorige school is er geen opvolging meer....ander personeel....'t Was toch beter op het moment dat de zusters er nog waren.....

Vrijdag 27 oktober

Ge weet nog niet alles.

Ik dinsdagavond zotcontent dat we weer telefoon hadden en vlug de mailbox doorgenomen: veel goeie berichtjes....en ik dacht woensdagavond de boodschapjes te kunnen beantwoorden. Owee.....de telefoondraad heeft er welgeteld één nacht gehangen en is weer gestolen....

En gisteren hadden we geen water in huis en vanmorgen op de radio hoorden we dat er wegens de grote droogte watertekort zal zijn in de centrale in Cuenca...dus elektriciteit op rantsoen.....'k Kan niet veel erger meer....alleen ontbreekt nog dat de weg weer weg is.....weggespoeld door een hevige regenvlaag.....

Maandag 30 oktober

Vandaag een goeie twintig consultaties afgewerkt, met Alicia nog wat coördinatiewerk besproken en nu zijn we bezig met het verzamelen van de gegevens voor de aanvraag die we bij de Fundacion Promesa zullen indienen om de volksapotheek uit te bouwen.

Vanmiddag ook nog een derdejaarsstudente psychologie gezien die kwam vragen om stage te lopen...wellicht een goeie hulp voor Luz in het dagcentrum....

Met de kinesist bespraken we ook nog hoe we ons morgen op de vergadering met de VZW Olimpiades Especiales zullen opstellen: Zij bieden sinds vorig jaar in verschillende instellingen een kinesist-sportleraar die één dag per week met de kinderen komt oefenen....Een beetje puur ecuadoraanse hulp en inzet: laat ons hopen dat het lukt.

Vrijdag 3 november

Woensdag ben ik de papieren gaan indienen voor het installeren van de volksapotheek: binnen de veertien dagen krijgen we inspectie.

Ik ben ook nog eens naar het blindenschooltje geweest omdat ik niet wou blijven bij het feit dat Freddy zomaar thuis zit en ook eigenlijk niet kan aanvaarden dat zij afgestudeerde leerlingen zomaar droppen en geen aansluiting zoeken naar verder onderwijs. Deze keer kon ik spreken met die goeie secretaresse en....inderdaad, er bestaan verdere mogelijkheden....:in een speciaal college voor blinden waarvan ik onmiddellijk het adres kreeg. Maar er is ook nog een alternatief nl. integratie in een gewoon college, bijvoorbeeld in Pomasqui, waar zijn twee gezonde broers school lopen. En de blindenschool staat dan in voor de opleiding en /of begeleiding van de leraars.

Blijkt dus dat de mama het niet zag zitten: ik vraag haar nog eens naar de echte reden. En als het financieel is, dan doen we van uit Taporí nog een duwke erbij....het resultaat was tot nu toe goed...dus niet loslaten.

Dinsdag 7 november

Het was een drukke dag vandaag in Pomasqui: 21 patienten op een rij en Felicita heeft er nog een stuk of tien teruggestuurd want meer kan ik echt niet aan, vooral als ge aan iedereen aandacht wil geven en ook nog een woordje uitleg of bemoediging. Eliseke blijft dan op de middag voor mij een adempauze en ik ben er echt blij mee dat ik ze nog zelf kan voeden....Sinds eergisteren geef ik haar ook fruitpap en ook dat is een plezierig en zalig moment: ze sloebert het echt naar binnen, van den honger of van de goeste????het is mij om het even.

Volgende week zaterdagvoormiddag is er een kennismakingsvergadering opgezet door onze VZW om eens alle "sociale" organisaties van Pomasqui en omstreken samen te brengen:wie doet wat en welke strategie kunnen we naar de toekomst uitwerken? Ik ga er naar toe om ook de mensen van een weeshuis van de staat hier vlakbij de politieschool te leren kennen en ook contact te leggen met de directie van een opvangcentrum voor drugverslaafden.

Maandagavond is er dan vergadering met het personeel van Taporí.

Vergaderen en nog eens vergaderen....en daartussendoor de mensen zelf niet uit het oog verliezen....Voor sommigen, of liever "met " hen zou ik toch zoveel meer willen doen en bereiken....Ik zie dat sommige families in de loop van de jaren er echt op achteruit gaan: ze zien er afgemat en moe uit....

En zondag had ik plezier in een beetje herbronning: wat teksten gelezen uit de brochure die via het Bisdom Brugge werd doorgestuurd.

Het is nu 21u30: tijd om te gaan slapen, want om 5u30 is het weer dag...Nog een beetje lezen. Dank voor de berichtjes: het deed deugd, zeker na een zware dag als vandaag.

Maandag 13 november

De vergadering met alle sociale diensten in en rond Pomasqui was echt interessant.. Ik vernam voor de eerste maal dat er in het dorp ten noorden van ons een soort rusthuizeke voor 50 oudere vrouwtjes bestaat, en verder dat zusters bezig zijn met het opstarten van een tehuis voor weeskinderen, maar dan met leefeenheden in familievorm.....Tijdens de consultatie was het deze week weer de moeite. Donderdag brachten ze een pasgeboren kindje aan, amper drie uur oud, twee kilo, behoorlijk onderkoeld....Ik heb het onder de warmte van de bureaulamp vlug onderzocht: het was blijkbaar toch in goeie gezondheid maar nog veel te licht in gewicht en te klein (43 cm). Het moederke is 19 en heeft haar zwangerschap verborgen....Ik stuurde ze naar huis met voedingsadviezen en met de dwang het kindje goed warm te houden...Morgen moet ze weer op controle komen.

Vrijdag was er vergadering in verband met het schooltje voor volwassenen. We hebben 43 ingeschrevenen en elke dag komen er 35 naar de les.Enkele leerlingen, kinderen die nooit school liepen, komen uit serieuze probleemgezinnen maar er zijn ook veel volwassenen.

We hebben ook de relatie met het Ministerie van Onderwijs besproken: geen controle, geen regels, geen planning. Wel bestaat er een inspectrice met serieuze loon, maar we hebben ze nog nooit gezien....

Onze leerkrachten nemen wel hun verantwoordelijkheid en doen hun best. Bewijs: vorig jaar zijn er elf leerlingen die het zesde leerjaar hebben afgewerkt naar het college getrokken: ze doen het daar heel goed. En ik zeg dan: och here toch, als is het dan voor dien ene mens die nu kan lezen en schrijven of voor het grootmoederke dat nu weet dat haar kleindochter naar school kan.....misschien heeft het wel die zin....

Twee Werelden Overbrugbaar ? Verslag van een bezoek

Etienne en Brigitte Debrouwere hebben Inge bezocht in oktober – voor de eerste keer in 8 jaar.

We wringen ons door de Plaza Arenas en de Impalesmarkt in het Oude Quito: een mierennest van mensen, slenterend, kijkend, kopend, verkopend, roepend, schreeuwend.....

En plots...de Avenida Banalcazar zo leeg als een woestijn...alle mensen op de rijweg zijn weg...tot een zevental wagens met afgeschermdde ruiten uit het presidentieel paleis weggieren, begeleid door een tiental motoren en achteraan een open wagen met een zestal mannen automatische wapens in aanslag....:de president van Guatemala had zijn collega uit Ecuador bezocht....

Het lawaai van de loeiende sirenes is voorbij en in een mum van tijd is de laan weer ingenomen door de krioelende massa: het andere leven gaat weer verder.

En de presidenten....zij hadden het gezegd, beslist en zo zou het ook zijn....

Een gebeuren dat Ecuador typeert en dat we terugzien in onze duizenden één dagelijkse ervaringen.

We hadden het geluk al de tijd te mogen wonen midden de gewone mensen, hen te mogen bezoeken, hen te zien werken. We hebben het Ecuador van de toeristen niet gezien.....en bewust ook gemeden.

Maar we hebben ook duizenden éénmaal het woord "impossible" uitgesproken: hoe is het bij God mogelijk!!!! Soms kunnen de Ecuadoranen er ook eens mee lachen, maar in werkelijkheid is de situatie intriest...en wij voegen eraan toe,soms 'wraakroepend'.

We zagen de enorme kloof tussen arm en rijk. En van die klasse met de macht en het geld hebben we geen enkele aanwijzing kunnen zien of horen van enige interesse, medeleven, reactie tegen dat onmogelijke aan de andere kant. Twee werelden leven er naast elkaar....en de kloof ze is er, je kan er niet naast kijken en geen van beide zijden heeft enig zicht op een brug, een brugje, of was het maar een fijne koord.....: de ene zijde wil het niet zien, het probleem interesseert haar niet, de andere zijde leeft zodanig berustend dat men ook de idee niet opbrengt om aan een brug te denken, laat staan iets te doen.....

We zagen ook nergens enige vorm van gezag, wel ontplooiing van macht: leger , politie, bewakingseenheden. Van dat soort val je in Quito haast omver. En aan de rand en even verder buiten de stad: legerkazernes, politiescholen, bureaus van bewakingsagentschappen....En die groep loopt er bij, bewust van de macht, piekfijn uitgedost....er werd gecontroleerd, mensen werden afgeblaft, er werd geparadeerd....

En enige vorm van orde???

In het verkeer maak je zowat alles mee. Wat wij niet hebben gezien was het flagrant rijden tegen het éénrichtingsverkeer in; maar dat was ook het enige wat wij niet hebben gezien. Er bolden, beter gezegd hotsten vehikels rond van 30,40 jaar oud, zonder nummerplaat, zonder richtingaanwijzers, met uitlaten

die een oorverdovend lawaai maken en een zwarte kolom uitlaatgassen omhoogstuwen, met totaal kale banden, volgeladen met zes, zeven mensen, en in de laadbak nog wat materiaal dat niet is vastgemaakt.....no problema. In Quito toeren dagelijks vierduizend taxis rond en nog eens tweeduizend bussen, de ene al meer agressief dan de andere, al ouder dan de andere : de Popular spant de kroon...weliswaar tegen het laagste tarief, maar met het meeste lawaai en de meest zwarte rookkolom. Bij een bepaald kruispunt telden zagen wij welgeteld 28 bussen hun weg zoeken door het andere verkeer.....en ...ze waren propvol bezet.....Sommige politieagenten die het verkeer regelen - wat ze toch bedoelen - dragen er mondkmaskers....We mogen niet overdrijven....maar 's avonds nemen ze best een goeie wasbeurt om stof en roet weg te krijgen.

En in de dorpen....troosteloos vuil. Inderhaast worden met asgrijze betonblokken 'woningen' (vier bij vijf) opgetrokken...vaak op terreinen waarvoor geen aanvraag is ingediend. Bouwplanning bestaat wel, maar een bouwaanvraag? niet doen want te ingewikkeld en tijdrovend. Beter is het achteraf de boete te betalen...als men het ooit gezien heeft.

En de bouwmaterialen en bouwstijl? Bouwmaterialen en afbraakresten deponer je gewoon op straat: voetgangers en auto's moeten maar wat omrijden. Hoelang?? Als 't nodig is: jaren.

En afwerken? Begin met een betonskelet berekend voor gelijkvloers en verdieping. Mets er met de schop en met de hand de grote grijze betonblokken tussen, giet het dak toe, plaats er nog een paar rijen betonblokken op en laat de rest maar voor....later.... of nooit....Betonijzer bind je na een paar jaar samen en dat heb je een goeie steun om de wasdraad aan vast te maken..... Zambiza en zovele andere dorpen: troosteloos grijs....

Huisvuil....Met veel lawaai komt een vehikel met laadbak 'in de dorpskern' éénmaal per week ophalen. Intussen hebben de honden al het voorbereidend werk gedaan....

En de wegen? Ze liggen er al jaren, soms wat geplaveid, meestal echter blijft het bij verharde aarde waartussen dan het water diepe sporen weghaalt en waarbij de putten oefenterrein zijn voor de schokdempers van de auto.

Of toch. Op de grote weg naar het Noorden, zijn kilometers aan een stuk onderhoudswerken aan de gang want de uiterst rechtse rijstrook is aan herstel toe.....En hoe weet je dat??? Op de de rechterkant zowat drie, vier meter breed liggen om de haverklap rotsblokken, cementstenen, takken, keien, een lading aarde....de efficiënte manier om het werkterrein af te bakenen: niemand zal het wagen daaroverheen te rijden....En eenmaal de werken af blijft alles liggen zoals het er lag...het is toch materiaal van ter plaatse....

Sociale controle en voorzieningen?

Onderwijs? Als je voldoende geld kunt opbrengen, dan gaat je kind naar de school, opgericht door de staat, kwalitatief wel niet van zo'n hoog niveau maar met les als er geen staking is.....Je weet het...wie school loopt moet dat doen in het uniform, door de school verplicht....

Kan je dat niet opbrengen, dan blijft je kind maar straatkind, of je probeert het op te leiden tot bedelaar, schoenpoetser, gauwdief...

Heb je echter wel de middelen, dan stuur je je kind naar een privé-school: duur, maar toch, al naar gelang, met enig niveau tot en met goed niveau.

Arbeidscontrole? Het minimumloon is vastgelegd: een halve dollar per uur. Maar praktisch niemand krijgt dat. Het kan evenwel zo dat vrouwen, meestal moeders met een groot gezin, zes dagen op zeven , gedurende 10 uur per dag in bedenkelijke lucht vol pesticiden werken in de bloemkwekerijen en dan 100

dollar per maand verdienen. Sociale zekerheid? Wordt afgehouden van het loon en moet volledig doorgestort naar de staatskas...als de patroon het niet vergeet....

Gevolg...je bent 72, hebt sinds je elfde gewerkt in verscheidene fabrieken en nu krijg je een pensioentje van 16 dollar per maand. Hoe komt dat? In één van de bedrijven werden de afhoudingen niet doorbetaald..je hebt er dus niet gewerkt.....

En dat pensioentje van 16 dollar mag je elke maand zelf gaan afhalen bij het kantoor in de stad. Dan sta je best om 4 uur 's morgens op en je gaat in de rij staan....- we zagen rijen, honderden meter lang, tot om de hoek van de straat- en dan maarwachten...wachten en hopen dat men na een tijd niet komt zeggen dat er niet voldoende geld is en dat men morgen verder zal uitbetalen.

En zo gaan we verder met de bedelaars; de gehandicapten die als tentoonstellingswaar door hun ouders of familieleden op straat staan met voor zich een kommetje voor de geldstukken; de moeders met kinderen die door de macho's in de steek zijn gelaten; arbeidsomstandigheden in de stad die wij ons hier niet meer kunnen voorstellen; marktsituaties...een en al ellende; schoenpoetsertjes op de Plaza Grande; lijmsnuivertjes in een uithoek van de straat; dronkemanshuisjes boven in de bergen; het 'meterke' dat nog zorgt voor de twee kleinkinderen omdat de moeder dat niet meer wil; de sjacheraars met valse dollars; de werkers op de vuilnisbelten; de schoolkinderen die om 11 uur weeral op straat rondlopen; het doodzieke moederke van 30 met haar man wiens beide nieren praktische niet meer werken en haar drie kinderen waarvan één met hersenbeschadiging....

En gaan we naar de buitendorpen van Pomasqui, naar Santa Rosa of naar El Commun, of naar Tabacundo en Tocachi, of naar de inheemse markt in Saquasili? We wandelen in de volgende nummers van de Vogel van Papier verder voor u rond!

Maar zijn er dan echt geen positieve noten?

Jawel.

We hebben Ecuador ervaren als een arm maar ook een rijk land, rijk in de fierheid van zijn mensen, rijk in zijn cultuur, rijk in zijn handvaardigheid, rijk als gewone mensen kansen krijgen...en ook dit laatste hebben we mogen meemaken.

We zijn teruggekeerd met de mooie indruk dat Inge in alle stilte een stukje bijdrage levert, beperkt ja, tot Zambiza en Pomasqui maar het gebeurt.En we hebben er blijde mensen gezien, die gelukkig zijn dat ze kunnen meewerken, die fier zijn dat ze iets kunnen en mogen samen uitbouwen.

Het belangrijkste blijft evenwel de vraag : waar blijft de bekommernis, de hulp, de interesse vanwege de kleine groep "hebbenden"....in Ecuador zelf

Daar hebben wij geen brug naar de anderen toe gezien, alleen een diepe kloof.

Bloemen

BLOEMEN VOOR JULLIE ALLEMAAL

die met Inge contact houden via een kaartje, een brief, een mailke, of een telefoontje
die het financieel voor Inge mogelijk maken verder te werken en dat doen met een bijdrage, groot of klein,
met een actie in alle stilte of breed uitgewerkt

Maandag 2 oktober.

De school- en aanverwante diensten startten na de korte 'grote' vakantie weer op. Kort: zeg je wel, want die "grote" vakantie duurde maar drie weken. Er werd gedurende het vorige schooljaar nogal wat gestaakt maar daarom zijn er geen problemen hoor. Het programma is niet afgewerkt?...dan geef je maar verder les tot begin september... - een hint voor ons landje??? - en dan na slechts drie weken vakantie begin je maar opnieuw.

Wij hadden die dag ook een programma: eerst de stichting Hermano Miguel in Quito zelf bezoeken en daarna zouden wij naar Pomasqui gaan om eens iedereen ook effectief aan het werk te zien.

Inge hotst en botst in Ecuador rond met wat wij "enen pickup" noemen. Drie plaatsen vooraan en dan de rest in de open 'bak' achteraan.

Kwart voor zeven 's morgens zaten wij samen met Sarah in de bak Quitowaarts. Na wat gewriemel drijven wij mee in een van de vier rijvakken op de grote avenida. Heerlijk....de zon brandt reeds recht boven ons en doorheen dat felle licht zien wij de zwarte wolken van de uitlaatgassen: mooi zo, maar stinken dat dat doet.....Nog meer van dat als er om de haverklap een oponthoud is bij verkeerlichten. Het toeterconcert zorgt hierbij voor de nodige ambiance....Hetzelfde scenario bij de ingang van de vele scholen...Bussen spuwen hun lading leerlingen uit, wagens schuiven aan, tot bij de ingangspoort van de school: iedereen tracht zijn weg erin en eruit te vinden.... tot en met het derde rijvak is bezet.....

En mooi, die schooljeugd, pikfijn uitgedost...in het uniform van de school. Daar wordt door de scholen nogal een flinke stuiver aan verdiend....en kan je dat als ouder niet betalen....dan blijft je kind maar thuis en ook op straat zal hetwel zijn weg vinden.....

Zeven uur....zeven uur dertig....de school begint...Maar weet dat wij om 11u30 weeral kinderen in schooluniform op straat zagen rondlopen...Normaal gaan de lessen door tot 12u30 maar niemand weet of alles altijd normaal kan doorgaan. En om 13u30 komt tot 18u30 een tweede 'ploeg' leerlingen de lessen volgen: efficiënt gebruik van de schoollokalen???

In Ecuador mag je nl. een halve dag per dag naar school.....Zo is het....

Als alles normaal is.....want op di 3 oktober bvb.was er in het secundair onderwijs voor drie dagen opnieuw geen les: de leerkrachten waren op studiedagen....En op maandag 9 oktober is er ook geen les: feest voor de bevrijdingsdag van Guayaquil.

Dat tussendoor maar.....

We zouden haast vergeten dat we op weg waren naar het Centro Hermano Miguel....Een kort bezoek aan de werkplaatsen waar nu de machines en het klein materiaal van het Orthopedisch Atelier van Taporí zijn ondergebracht. Een stap die gezet werd om het geheel van de eenmanszaak van Mauricio meer efficiënt te laten functioneren. Een mooie oplossing. We hebben er mooi afgewerkte, nuttige hulpmiddelen voor fysisch mindervaliden zien maken: een stap vooruit!

Om 10 u ging het richting Pomasqui en eenmaal aangekomen loopt het als een vuurtje: de doctora is er en gaat na haar bevallingsverlof weer aan het werk. Op hun sokken komen ze aangeschoven...om een goeie dag te zeggen en ook eens het kindje te tonen en eens een vraagske te stellen....Felicitá, die bij de consultaties met Inge samenwerkt, kent de pappenheimers: ze vangt de moederkes op, regelt een en ander als het echt moet en verwijst dan naar maandag 16 oktober: dan zal het weer volle activiteit zijn.

In het zaaltje waar 's avonds ook les rekenen, lezen en schrijven voor volwassenen doorgaat is Franklin, de psycholoog, in gesprek met een moeder, 42 jaar oud, die van de kust is gekomen en nu intrek genomen heeft bij haar dochter van 20, die in Pomasqui woont. Zelf heeft ze nog een klein kind, 3 jaar oud dat wezenloos, zonder enige reactie op haar schoot ligt: haar mongooltje. We mogen even meeluisteren. Inge stelt waar mogelijk wat gerust en geeft wat vertrouwen mee...tot op de consultatie over acht dagen.

Buiten wachten nog twee jonge gastjes voor een gesprek: ze willen af van hun begin aan drugsverslaving....de psycholoog begeleidt hen.

En een ander moederke, 25 jaar, met haar tweede kindje op de arm, een mongooltje ook, wou toch zo graag het volledig medisch dossier van haar kind want volgende week kijkt ze uit naar Spanje: haar man werkt er al enkele maanden in een conservenfabriek. Waar, dat weet ze niet zo goed, maar ze zal doorreizen tot Madrid.....Dus toch nog de gegevens gaan opzoeken en ervoor zorgen dat de verdere zorgen in Spanje kunnen doorgaan op basis van juiste gegevens.

Vlug weer de auto in en eens gaan zien naar de stand van zaken in het nieuwe dagcentrum om dan zoals gepland iets te gaan eten in de Mitad del Mundo...maar neen....

Alicia, die nu langzaam maar zeker de organisatieverantwoordelijkheid binnen de VZW Pro Pomasqui en dus ook binnen Taporí gaat overnemen, had de uitdrukkelijke vraag of we die middag zouden willen gaan eten in het kinderdagverblijf....

Ja, wat anders....

En daar werden we door de verantwoordelijken van de Taporí-ploeg verrast. Ook Inge wist nergens van.

Wij kregen er een heus diploma en een enorme mand met plaatselijke bloemen en fruit....

En bij de inzet van de maaltijd zong de directrice van het kinderdagverblijf haar enthousiasme vastberaden, maar ook fijngevoelig en met overtuiging uit. Het klonk als een soort opdrachtsverklaring: 'kleine mensen die met hart en ziel werken voor wat geluk voor allen die samen met hen ook klein zijn, arm, verstoten, uitgesloten'. Het waren blije mensen die samen met haar ook het refrein zongen....

Poner los pies sobre la tierra, despreciar la guerra, eso es amor

Ayudar a los ancianos, bendecir sus canas, eso es amor

Y tu, que no sabes amar, pretendes encontrar maldad en mi

En mi, que solo doy amor, porque tan solo amor se recibir

Mirar jugar al los pequeños realizar sus sueños, eso es amor

Ayudar a todo aquel que sufre, darle una sonrisa, eso es amor

*Servir, servir es nuestro lema,
Y si tu lo cumples, eso es amor*

Met vaste tred op aarde gaan, de oorlog minachten, dat is liefde

Bejaarden helpen, hun grijze haren strelen, dat is liefde

En jij die niet weet wat liefhebben is, jij denkt iets slecht te vinden in mij.

In mij, ik die alleen maar liefde weet te geven, want alleen liefde kan ik terug ontvangen.

Kijken hoe de kinderen spelen, hun dromen helpen waar maken, dat is liefde

Helpen al wie lijden en hen een glimlach schenken, dat is liefde...

Dienen, dat is onze leuze, en als je die vervult, dan is dat liefde.

Het was hun dank om het feit dat wij hen kwamen bezoeken, hun dank via ons aan iedereen in België.

Dan werd het aanschuiven op de piepkleine kleuterstoeltjes en aan de tafeltjes van 50 cm hoog....
 Op het bord kwam het beste dat zij hadden te bieden, in orde, net en...met overvloed. Naar Ecuadoraans gebruik kregen wij nog de resterende maiskoek mee naar huis.
 Een dag om niet meer te vergeten.

(onderaan vlnr) **Wilson Ramirez**, 18, onderhoudsman bij het dagcentrum en in therapie wegens drugs- en alcoholverslaving; (erboven) **Marisol Macas**, 32, lid van de kookgroep; **Luz Manzano**, 30, psychologe in het dagcentrum; **Diana Molineros**, 20, lid van de kookgroep; **Franklin Molano**, 39, psycholoog in Taponari; (erboven) **Paulina Almeida**, 32, lid van de kookgroep; **Carmen Jamarillo**, 32, vervangend voorzitter van de VZW
 (bovenaan vlnr) **Jorge Vilota**, 63, verpleger op rust maar vrijwillig een beetje kine binnen Taponari tot we een "echte" kinesist kunnen vinden; **Felicita Zambrano**, 40, Inge's rechterhand als verpleegster bij de consultatie; **Carmen Calvache**, 36, verantwoordelijke voor het bibliotheekje in Pomasqui, voor de rondreizende wagen en directrice bij het avondschooltje voor volwassenen; **Etienne, Brigitte, Inge**; **Teresa Pillajo**, 36, lid van de kookgroep en verantwoordelijke voor het winkeltje met gezonde voeding tijdens de consultaties; **Alicia Gonzalez**, 34, secretaresse van de VZW die gaandeweg de verantwoordelijkheid voor de coördinatie binnen Pro Pomasqui en Taponari overneemt; **Rosa Gonzales**, 68, lid van de kookgroep.
 Ontbreken nog: Rosa Orozco, 36, naaister en begeleidster voor de naaicursus; Ramiro Diaz en Mariana Diaz, allebei 38, verantwoordelijken voor het bibliotheekje in Zambiza; Gerardo Caicedo, 35, medewerker rondreizend bibliotheekje.
 En mogen we zeker niet vergeten: Antonio.....op 16 september in opdracht van zijn bisschop voor drie jaar op studie naar Rome.....Laten we hopen dat zijn spirit binnen Pro Pomasqui bewaard blijft.

Praktische informatie

✉ BRIEFWISSELING

Komt heel snel en zeker toe als u op het volgende let

Adres : Inge Debrouwere – Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
C/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Frankering: gewoon Belgisch posttarief

Maar wanneer het geheel niet wordt aangezien als briefwisseling, dan wordt getarifeerd aan ong. 800 bef per kilogram en dan kom je bijzie volgende

PAKJES

Worden getarifeerd aan 800 Bef/kilo, dus best niet verstuurd. Als u dat toch wil doen, vermeldt dan op het pakje uw afzendersadres met daarbij de vermelding: port aan afzender aan te rekenen. Later ontvangt u dan de rekening vanwege de verzendingsdienst.

☎ TELEFOON- FAX

Zelfde nummer nl. 00 59 32 44 60 31

Hou er echter rekening mee niet op te bellen wanneer het in Ecuador nacht is.

Het tijdsverschil is nl. 7 uur gedurende de zomer, 6 uur gedurende de winter.

Het tijdsverschil trekt u steeds af van onze tijd.: 12 u bvb op de middag bij ons is bij zomertijd 5 u 's morgens in Ecuador

@ E-mail : nog altijd min of meer **NIEUW !!!!!!!**

Inge beschikt sedert november 99 ook over een eigen adres: debringge@uio.satnet.net

Er is desnoods ook nog het vorige reserve-mail-adres via de VZW Pro Pomasqui: fadcop@ecuanex.net.ec

Dit laatste is een adres dat blijkbaar door veel mensen gedeeld wordt. Vermeld dus heel duidelijk dat het voor Inge Debrouwere bestemd is (bijvoorbeeld: Taponi-Doctora Inge Debrouwere).

Voor wie de actualiteit in Ecuador wat wil volgen kan dit een interessante vertreksite zijn:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

Er wordt gewerkt aan een website: "de vogel van papier" <http://fly.to/vogelvanpapier>. Breng een bezoekje

FINANCIELE STEUN

Wenst u financieel bij te dragen en daarvoor een **fiscaal attest** te bekomen? Dan kan u kiezen:

U stort op 000-0117118-39 van Broederlijk Delen Huidevetterstraat 165 1000 Brussel

Vermelding ECUA0004 INGE DEBROUWERE

Br. Delen houdt voor zijn administratie een klein procent van de giften af.

of

U stort op 000-0718676-03 van Continenten Doorniksesteenweg 149 8500 Kortrijk

Vermelding INGE DEBROUWERE ECUADOR

Kontinenten stort het volledige bedrag naar Inge's werk door.

Wenst u **geen attest**?

U stort op 083-2520839-06 van Inge Debrouwere Moorseele met vermelding Project Taponi

✓ DE VOGEL VAN PAPIER

Wenst u dat vrienden of kennissen die ook ontvangen?

Geef dan een seintje bij de ouders van Inge

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert, Olmenlaan 30, 8560 Moorseele, tel 056 41 43 68

email edebrall@village.uunet.b